

Sygn. akt I C 585/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 kwietnia 2018 r.

Sąd Rejonowy w Piszcu I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Magdalena Łukaszewicz
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Anita Topa

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17 kwietnia 2018 r. w P.

sprawy z powództwa B. (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w G.

przeciwko Ł. D.

o zapłatę

o r z e k a :

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 585/17

UZASADNIENIE

B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w G. wytoczył powództwo przeciwko Ł. D. o zapłatę kwoty 26 597,10 złotych wraz z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości czterokrotności kredytu lombardowego NBP, jednak nie większej niż dwukrotność odsetek ustawowych za opóźnienie, liczonymi od dnia 1 marca 2017 roku do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że na dzień 28 listopada 2016 roku w księgach rachunkowych powoda widnieje wymagalne zadłużenie pozwanego w kwocie 26 597,10 złotych z tytułu umowy kredytu gotówkowego zawartej 13 czerwca 2014 roku z Bankiem (...) S.A. Po nabyciu przedmiotowej wierzytelności przez powoda, powód prowadził działania zmierzające do pozasądowego rozwiązania sporu, w szczególności wezwał pozwanego do dobrowolnego spełnienia świadczenia, jednak nie przyniosły one rezultatu. Powód wskazał, że na kwotę dochodzoną pozwem składa się: należność główna w kwocie 20 404,80 złotych oraz skapitalizowane odsetki w kwocie 6 192,30 złotych.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z 9 marca 2017 roku Sąd Rejonowy w Elblągu nakazał pozwanemu zapłacić na rzecz powoda całość dochodzonego roszczenia wraz z kosztami postępowania. (k. 12 akt sprawy)

Pozwany Ł. D. wniósł sprzeciw od wydanego nakazu zapłaty zaskarżając do w całości. W uzasadnieniu zakwestionował istnienie przedmiotowego roszczenia wobec jego nieudowodnienia. Podniósł, że w sprawie kredytu zaciągniętego 13 czerwca 2014 roku toczy się postępowanie przygotowawcze przed Prokuratorem Okręgowym w Łodzi, w którym oprócz pozwanego oskarżone są również inne osoby. Pozwanemu przedstawiono zarzut popełnienia czynów z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Pozwany w postępowaniu tym złożył wniosek o dobrowolne poddanie

się karze i zgodził się na częściowe naprawienie szkody. Sprawa będzie miała rozstrzygnięcie w Sądzie. Jednocześnie pozwany wniósł o przekazanie niniejszej sprawy do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Piszcu jako sądowi właściwości ogólnej pozwanego.

Postanowieniem z 22 maja 2017 roku Sąd Rejonowy w Elblągu stwierdził swoją niewłaściwość i sprawę przekazał według właściwości do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Piszcu.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Żądania powoda nie można było uznać za zasadne.

Powód nie dowiódł istnienia wierzytelności żądanej w pozwie.

Zgodnie z treścią art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Tak więc w niniejszej sprawie na powodzie spoczywał obowiązek udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie, a ponadto w myśl art. 232 k.p.c. ciążył na nim obowiązek wskazywania dowodów, z których wywodził skutki prawne.

Odnośnie inicjatywy dowodowej Sąd Rejonowy w Piszcu w pełni podziela utarte orzecznictwo Sądu Najwyższego wyrażające się w tezie: „Rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.)” (vide wyrok Sądu Najwyższego z 17.12.1996r. w sprawie I CKU 45/96, podobnie również wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 21.10.2003r. w sprawie I A Ca 516/03; wyrok Sądu Najwyższego z 07.10.1998r. w sprawie II UKN 244/98).

Należy podkreślić, iż do zamknięcia rozprawy powód, zastąpiony przez profesjonalnego pełnomocnika, na potwierdzenie zasadności swojego roszczenia przedłożył jedynie wyciąg z ksiąg rachunkowych z 28 listopada 2016 roku. W prawdzie w dokumencie tym widnieje kwota należności głównej analogiczna do tej dochodzonej niniejszym pozwem, jednakże wobec kwestionowania roszczenia przez pozwanego dokument ten uznać należy za niewystarczający.

Powód nie przedłożył powołanej w pozwie umowy kredytu gotówkowego. Nie przedłożył również żadnych dokumentów, które potwierdzałyby, że przedmiotowa umowa kredytu została skutecznie wypowiedziana i w konsekwencji, że wynikające z niej roszczenie stało się wymagalne. Brak jest też jakichkolwiek dowodów na podjęcie wobec pozwanego działań windykacyjnych przed złożeniem pozwu.

Brak wskazanych dowodów uniemożliwia poczynienie przez Sąd ustaleń co do treści ewentualnej umowy zawartej przez pozwanego, ustalenia daty początkowej odsetek, wysokości odsetek oraz charakteru roszczeń i ich wymagalności.

W konsekwencji powyższego przedłożony przez powoda wyciąg z ksiąg rachunkowych (k. 3a akt sprawy) nie może stanowić wystarczającego dowodu uzasadniającego uwzględnienie żądania pozwu w niniejszej sprawie, szczególnie w sytuacji kwestionowania istnienia długu przez stronę pozwaną. Wyciąg z ksiąg rachunkowych na gruncie postępowania cywilnego stanowi jedynie dokument prywatny, a jako dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c. jest dowodem wyłącznie na to, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w jego treści i podlega ocenie na równi z pozostałymi dowodami. Na podstawie tego dokumentu nie można sformułować domniemania, że stwierdzone w nim okoliczności są zgodne z rzeczywistym stanem rzeczy.

Z uwagi na powyższe, fakt zadłużenia pozwanego, jego tytuł, wysokość i wymagalność, winny zostać wykazane za pomocą innych dowodów, a tych w niniejszej sprawie brak.

Faktem jest, że wyrokiem Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi wydanym 8 listopada 2017 roku w sprawie VI K 715/17 (k. 109-115 akt sprawy I C 570/17 Sądu Rejonowego w Pieszku) pozwany Ł. D. został prawomocnie skazany za to, że w dniu 13 czerwca 2014 roku w siedzibie (...) Oddziału Banku (...) w Ł., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w celu uzyskania produktów bankowych w postaci kredytu gotówkowego (nr umowy (...)) w wysokości 23 404,80 złotych oraz płatniczej karty kredytowej (nr umowy (...)) z limitem kredytowym 5 000 złotych, po uprzednim przedłożeniu poświadczającego nieprawdę zaświadczenia o zatrudnieniu i osiągniętych zarobkach z tytułu zatrudnienia (...) oraz poprzez wprowadzenie w błąd pracownika banku co do okoliczności stanowiących podstawę udzielenia ww. produktów bankowych oraz zamiaru wywiązania się z tego zobowiązania, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 28 404,80 złotych na szkodę Banku (...).

Zauważyć jednak należy, że jedyne co z powyższego opisu czynu, za który pozwany został skazany, jest tożsamy z twierdzeniami powoda, to data zawarcia umowy kredytu gotówkowego – 13 czerwca 2014 roku. Nie zgadza się natomiast kwota, a ponadto, zważywszy na brak dowodów, nie sposób ustalić, czy przedmiotowe roszczenie wynika z powołanej w wyroku karnym umowy kredytu o numerze (...).

Nadto wskazać należy, iż w każdej sprawie cywilnej Sąd bada między innymi czy strony mają legitymację procesową.

O istnieniu czy też braku legitymacji procesowej decyduje prawo materialne związane z konkretną sytuacją będącą przedmiotem sporu między stronami. Strona ma legitymację procesową wówczas, gdy na podstawie przepisów prawa materialnego jest uprawniona do występowania w określonym procesie cywilnym w charakterze powoda (legitymacja czynna) lub pozwanego (legitymacja bierna), to jest gdy z wiążącego strony procesu stosunku prawnego wynika zarówno uprawnienie powoda do zgłoszenia konkretnego żądania, jak również obowiązek pozwanego do jego spełnienia. Dlatego też fakty, z których wywodzone jest dochodzone roszczenie (tworzące prawo podmiotowe), powinien co do zasady dowieść powód.

Legitymacja procesowa jest jedną z przesłanek materialnych, czyli okoliczności stanowiących w świetle norm prawa materialnego warunki poszukiwania ochrony prawnej na drodze sądowej. Sąd dokonuje oceny jej istnienia w chwili orzekania co do istoty sprawy (wyrokowania), a brak legitymacji procesowej – czynnej bądź biernej – prowadzi do oddalenia powództwa.

Powód nie przedłożył ani umowy cesji wierzytelności zawartej pomiędzy wierzycielem pierwotnym a powodem wraz z wykazem zbytych wierzytelności, w ramach której doszło do zbycia przedmiotowej wierzytelności przysługującej względem pozwanego, ani dowodu zawiadomienia pozwanego o zmianie wierzyciela. Natomiast przedstawiony przez powoda wyciąg z ksiąg rachunkowych z 28 listopada 2016 roku jest zdaniem Sądu dowodem niewystarczającym na wykazanie legitymacji czynnej w przedmiotowej sprawie.

W tym stanie rzeczy, uznając roszczenie za nieudowodnione, Sąd powództwo oddalił.